

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Crist ens abraça

En la proximitat del Dia de la gent del mar que es va celebrar el passat 16 de juliol, coincidint amb la festa de la Mare de Déu del Carme, avui vull compartir amb vosaltres una commovedora història marinera d'Anatole France, escriptor francès i Premi Nobel de Literatura. Aquest relat pot ajudar-nos a ser Bona Nova per als nostres germans i a convertir-nos en companys de camí de tots aquells que trobem durant la nostra vida. Es tracta de *El Crist de l'oceà*.

L'autor d'aquest relat explica que, en un petit poble de la costa francesa, un pare i un fill van sortir a pescar. Malauradament, el vaixell es va enfonsar i van morir ofegats. Uns mesos després, uns nens van veure una figura d'un Crist sense creu que flotava al mar amb els braços oberts. El corrent va acostar la figura al poble. Els habitants la van col·locar amb tot respecte a la parròquia.

Un temps més tard, un noi va dir al rector del poble que havia trobat una creu de fusta a la platja. Quan aquest la va observar va veure que en realitat es tractava de dos taulons units per uns claus. Eren les restes del vaixell que s'havia enfonsat. En una de les taules hi havia escrites les inicials dels pescadors morts. El sacerdot va pensar que, a partir de llavors, aquella seria la creu sobre la qual descansaria la imatge de Crist que havien trobat uns mesos abans.

A propòsit d'aquest bell relat voldria compartir amb vosaltres algunes reflexions. Crist es dirigeix a la gent d'aquell poble amb els braços oberts. Ho fa com en el passatge de l'Evangeli en què va agafar un nen en braços i va dir: «Deixeu que els infants vinguin a mi» (Mc 10,14). Avui i sempre, Ell també s'acosta a nosaltres, ens crida pel nostre nom i ens acull. Fem de les nostres comunitats llars on hi hagi

espai per a tothom, on tothom se senti com a casa i pugui rebre una abraçada fraterna.

La imatge de Crist va ser col·locada sobre una senzilla creu feta amb les fustes del vaixell on van morir aquells pobres pescadors. La Creu de Crist està feta dels sofriments de tots els homes, especialment de les persones més vulnerables. És el major signe d'amor i solidaritat de Déu amb tots els que pateixen. Jesús, des de la creu, abraça tota la humanitat.

Benvolguts germans i germanes, Déu vulgui que aquesta història ens ajudi a carregar la nostra creu de cada dia amb alegria i a convertir-nos, tal com diu sovint el papa Francesc, en «carícia de Déu» per a tots els nostres germans.

Que Maria, estel que guia la nostra Església, ens ensenyi a estar al peu de la creu de tots els crucificats d'aquest món.

ENTREVISTA

Místics de carrer

ANTONI BATISTA

En el marc de la commemoració del centenari del naixement de sor Genoveva Masip, la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat ha promogut el llibre *La pastoral dels pobres. Genoveva & Adrià*, elaborat per l'escriptor, periodista i músic Antoni Batista. Es tracta d'una «simfonia coral» de la vida del germà de La Salle Adrià Trescents i de sor Genoveva Masip, filla de la Caritat. «Em va captivar que fessin tant de bé i tant de bo sense ostentar res», afirma Antoni Batista.

Ambdós personatges els bateja com a «dos místics de carrer», que van compartir una germandat espiritual. Ens caldrien més persones com ells, avui?

Hi ha molta gent que, com ells, treballen per als marginats socials, per als més desfavorits, des de «la pastoral dels pobres», com he titulat el llibre; des del nus essencial dels evangelis, el que passa és que, com sor Genoveva i el germà Adrià, no en fan publicitat o bé ho fan des de l'anonimat a tantes i tantes ONGs que es mouen a l'aixopluc de l'Església, començant pels voluntaris de Càritas.

Es pot dir que eren uns veritables sants?

De fet —faig *espòiler*— al final del llibre me'n vaig a l'any 2052 i els canonitzo. Totes les persones que m'han parlat d'ells, les fonts personals per a fer el llibre —a més a més de les documentals— m'han expressat fascinació per la seva generositat il·limitada. El llibre explica episodis que ho palesen, alguns de divertits, com ara quan el germà Adrià inverteix l'import pensionat d'un premi convidant a un tiberi als nens i joves sense llar del Raval en un dels millors restaurants de Barcelona.

Conèixer aquests dos testimonis li ha fet créixer en la fe?

Capbussar-me en les vides de Genoveva i Adrià m'ha enriquit i són una espectacular aportació cristiana a l'humanisme i els valors més alts de la ciutadania. Però entenc la fe com un «*gratis datum*» providencial, situada en un altre àmbit que el de la contingència, íntim i profund.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

La mort m'ha sorprès altra vegada

He anat al tanatori per presidir la celebració de l'eucaristia de comiat del pare d'uns companys del temps d'universitat. Molts familiars, amics i coneguts s'han aplegat entorn d'ells. Poques paraules. El fer costat ja era prou eloqüent. Els seus rostres, les mirades manifestaven el consol i l'agraïment. A l'oratori, un silenci dens convidava al recolliment i a la pregària.

En el nostre context cultural i social es parla poc del moment de la mort. Prou sabem que la mort és una companya de tota la vida, però quan truca a prop ens sotragueja i sorprèn una i altra vegada, com si volguéssim defugir aquesta realitat de la nostra vida. En el moment del traspàs d'una persona propera s'obre un parèntesi en el nostre atrafegament i neguit quotidià, encara que només sigui per uns dies. La sorpresa ens envaeix i ens porta a repetir-nos les preguntes sobre el sentit de la vida i de la mort, sobre el seu perquè... Preguntes ben comunes, lligades a la naturalesa humana. Vivim massa sovint pendents dels aspectes materials de la nostra vida: el tenir, el poder, la satisfacció immediata ens preocupen excessivament. Ens esforcem per moltes coses, tenim molts afanys, però, ens preocupem

pel que veritablement ens fa homes i dones de bona voluntat? Ens omplim de sorolls externs que ocupen la nostra ment, però, ens dona això la pau interior que ens permet retrobar-nos, retrobar els altres i retrobar Déu?

Quan la mort ens sorprèn una i altra vegada, fem alhora d'aquests moments d'aturada personal, de comiat, de dol, de pregària per la persona traspasada, un motiu de reflexió sobre la nostra pròpia vida, la seva plenitud, el seu sentit i el seu fruit. Examinar el nostre seguiment personal de Jesús, la nostra fidelitat. Encara que ens faci respecte, no tinguem por de la mort. Posem la nostra confiança en el Senyor. Un dia, proper o llunyà, ens reunirem a la casa del Pare del cel per lloar-lo, per agrair-li el do de la vida, per agrair-li el que ens ha posat a l'abast, per agrair-li la companyia de les persones amb les quals fem el nostre camí, per agrair-li el seu Amor. Fem nostres les paraules del llibre de les Lamentacions: «La seva pietat és nova cada matí, la seva fidelitat és immensa. El Senyor és bo per als qui hi confien, per a tots aquells que el cerquen. És bo d'esperar silenciosament la salvació del Senyor» (Lm 3, 23.25-26).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Ciencia, oración, humanismo cristiano

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El Papa, en su mensaje para la jornada mundial de la paz de inicio de este año, afirma que «la Sagrada Escritura atestigua que Dios ha dado a los hombres su Espíritu para que tengan "habilidad, talento y experiencia en la ejecución de toda clase de trabajos" (Ex 35,31)». Afirmación con la que también el Santo Padre ha querido iniciar el discurso dirigido recientemente en la sesión del G7 sobre Inteligencia Artificial (14.06.24).

San Lorenzo de Brindis, al que el santoral lo ofrece cada 21 de julio, fue un capuchino, doctor de la Iglesia, dotado de eminentes cualidades intelectuales y de dominio de diversos idiomas. Teólogo versado en la Biblia, en la literatura rabinica y en los Padres de la Iglesia.

En el siglo XVI, ocupó un importante y providencial lugar en el servicio que los capuchinos ofrecían en la gran reforma espiritual impulsada por el Concilio de Trento. Fue predicador continuo a cultos y sencillos. Ocupó otros cargos de responsabilidad y cultivó una gran vida espiritual. Exhortó a todos a cuidar la oración. Por su testimonio de vida y de enseñanza gozaba de estima y respeto.

Que la Virgen nos ayude a escuchar y acoger la Palabra de Dios. Que con la oración y la vida sigamos el camino a la santidad; seamos personas pacíficas y pacificadoras. Pidamos apóstoles bien preparados y decididos, que fundamentados en la oración conduzcan a un auténtico humanismo cristiano (Cf. Benedicto XVI, Audiencia 23.03.11).

Lectures de la missa diària i santoral

22. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jn 20,11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixebra de Jesús. Sant Teofil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Dimarts [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jn 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia, 1303- Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa. Sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Dimecres [Jr 1,1-4-10 / Sl 70 / Mt 13,1-9]. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadalajara.

25. ■ Dijous [Ac 4,33; 5,12.27-33; 12,1b-2 (o bé: Ac 11,19-21; 12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya. Santa Valentina, vg. i mr.

26. □ Divendres [Jr 3,14-17 / Sl: Jr 31 / Mt 13,18-23]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Dissabte [Jr 7,1-11 / Sl 83 / Mt 13,24-30]. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.; santa Natàlia, mr.

28. ■ † Diumenge vinent, diumenge XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [2Re 4,42-44 / Sl 144 / Ef 4,1-6 / Jn 6,1-15]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa (francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat; sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana.

DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 23,1-6)

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: «Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esfereir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor.

Venen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent, que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé».

Salm responsorial (22)

R. El Senyor és el meu pastor, no em manca res. El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R. Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,13-18)

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses però ara la sang del Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles, n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenien enemics, abolint en el seu propi cos la llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort en la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliats tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la Bona Nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 6,30-34)

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: «Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica». Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, hi van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells.

Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

Lectura del libro de Jeremías (Jer 23,1-6)

¡Ay de los pastores que dispersan y dejan que se pierdan las ovejas de mi rebaño! —oráculo del Señor—. Por tanto, esto dice el Señor, Dios de Israel, a los pastores que pastorean a mi pueblo: «Vosotros dispersasteis mis ovejas y las dejasteis ir sin preocuparos de ellas. Así que voy a pedir os cuentas por la maldad de vuestras acciones —oráculo del Señor—. Yo mismo reuniré el resto de mis ovejas de todos los países adonde las expulsé, y las volveré a traer a sus dehesas para que crezcan y se multipliquen. Les pondré pastores que las apacienten, y ya no temerán ni se espantarán. Ninguna se perderá —oráculo del Señor».

Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que daré a David un vástago legítimo: reinará como monarca prudente, con justicia y derecho en la tierra. En sus días se salvará Judá, Israel habitará seguro. Y le pondrán este nombre: «El-Senior-nuestra-justicia».

Salmo responsorial (22)

R. El Señor es mi pastor, nada me falta.

El Señor es mi pastor, nada me falta; / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,13-18)

Hermanos: Ahora, gracias a Cristo Jesús, los que un tiempo estabais lejos estáis cerca por la sangre de Cristo. Él es nuestra paz: el que de los dos pueblos ha hecho uno, derribando en su cuerpo de carne el muro que los separaba: la enemistad. Él ha abolido la ley con sus mandamientos y decretos, para crear, de los dos, en sí mismo, un único hombre nuevo, haciendo las paces. Reconcilió con Dios a los dos, uniéndolos en un solo cuerpo mediante la cruz, dando muerte, en él, a la hostilidad. Vino a anunciar la paz: paz a vosotros los de lejos, paz también a los de cerca. Así, unos y otros, podemos acercarnos al Padre por medio de él en un mismo Espíritu.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,30-34)

En aquel tiempo, los apóstoles volvieron a reunirse con Jesús y le contaron todo lo que habían hecho y enseñado. Él les dijo: «Venid vosotros a solas a un lugar desierto a descansar un poco». Porque eran tantos los que iban y venían, que no encontraban tiempo ni para comer. Se fueron en barca a solas a un lugar desierto. Muchos los vieron marcharse y los reconocieron; entonces de todas las aldeas fueron corriendo por tierra a aquel sitio y se les adelantaron. Al desembarcar, Jesús vio una multitud y se compadeció de ella, porque andaban como ovejas que no tienen pastor; y se puso a enseñarles muchas cosas.

COMENTARI

Necessitem bons pastors que ens orientin

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Quan hem realitzat una missió important, i ha anat bé, tenim necessitat de comentar-ho amb aquelles persones que estimem i ens ajuden.

Això és el que fan els Apòstols, quan tornen de realitzar la missió que Jesús els hi havia confiat, i li parlen del que ells han fet i ensenyat.

També a nosaltres ens va bé i ens cal poder comentar amb Jesús mateix, i amb els amics cristians que tinguem, el que hem pogut realitzar, i el missatge que hem pogut transmetre. És molt important aquesta plàcida comunicació (pregària) amb el Senyor, esplaiar-nos amb Ell, i donar-li gràcies per tot el que hàgim pogut fer de bo.

Jesús també ens diu: «reposeu una mica» i que deus amb mi.

Però la missió continua; són moltes les persones que cerquen ajuda, consol, orientació en la seva vida; desitgen llum per el seu camí, i cal que les atenguem. «Jesús, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor, i es posà a instruir-los llargament».

Jesús ensenya directament, i per aquest motiu, en totes les celebracions de la fe, proclamem la seva Paraula, el seu Evangeli.

Això mateix som cridats a fer tots els cristians, en els diferents llocs on estiguem, i amb tothom amb qui ens trobem.

Caldrà, en primer lloc, omplir-nos de l'ensenyament i de la presència de Crist, per poder-ho transmetre als altres. Caldrà buidar-nos de les nostres misèries, perquè no siguin un obstacle per a la bona transmissió del missatge evangèlic. I també hem de reposar al costat de Jesús, i deixar que la seva companyia i pau ens ajudi a assaborir els que anem realitzant, seguint els seus passos, vivint i comunicant el seu ensenyament.

Ho hem de fer, escoltant la seva Paraula, alimentant-nos amb el seu Pa de Vida, la seva presència sacramental, i la nostra confiada oració.

Si manifestem que vivim en goig la Bona Notícia de Jesús (el seu Evangeli), el nostre exemple ajudarà molt la nostre credibilitat, i esdevindrà un gran estímul perquè el missatge del Senyor sigui cregut i acceptat.

Certament que hi han uns cristians que han estat constituïts per ser els bons pastors de les comunitats, en nom de Crist (els bisbes, els preveres i els diaques), però tots els cristians tenim la missió de donar a conèixer el missatge cristià, i ajudar als altres a viure la fe en Jesucrist.

ACTIVITATS DEL SR. CARDENAL

Convivència amb els seminaristes. Del 22 al 26 de juliol, el cardenal Omella assistirà a la convivència amb els seminaristes.

AGENDA

Recés d'estiu a Sant Pere de les Puelles. Del 24 al 29 de juliol se celebrarà un recés d'estiu que porta per títol «Ens ha escollit abans de crear el món resseguint la carta als Efesis». Acompanya Conxa Adell i Cardellach, monja benedictina. Per a més informació i inscripcions: activitatspuelles@gmail.com o al telèfon 682 705 003. (c/ Anglís, 55).

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

LLIBRES

Heridas de Cristo, heridas del mundo, d'Andrés Eduardo García Infante. Aquest llibre de 160 pàgines, editat per l'Editorial PPC, planteja l'encarnació com a punt d'i-

nici per situar-hi la meditació; els Cants del Servent d'Isaïes com a prefiguració dels dolors de Jesús; la passió com la bogeria d'un Déu enamorat i, finalment, el sentit teològic de la mort de Crist, a fi de corregir diverses desviacions que han desfigurat de manera grotesca la cara de Déu, proposant allò propi de la dada revelada.

Espiritualidad y mística en Edith Stein, de Francisco Javier Sancho Fermín. Aquest llibre de 382 pàgines, editat per l'Editorial Monte Carmelo, pretén ser un intent per desvetllar alguna cosa d'aquest secret existencial que va

enriquir Stein i que va poder compartir, no únicament en pàgines retolades en tinta, sinó a través del seu esdevenir i existir. El missatge i la vida d'Edith Stein ens ajuda a entendre'ns a nosaltres mateixos des d'aquests paràmetres antropològics que han de ser compresos i desenvolupats necessàriament des de la mística i l'espiritualitat.

REFLEXIONS D'ESTIU

5. No som illes, som nusos d'una xarxa

Tal com deia el llibre de Tomàs Merton, els éssers humans «no som illes», som constitutivament éssers relacionals, ja que la relació és un tret fonamental de la persona. Ara bé, una cosa és «tenir relacions» i una altra és «ser relació». Tot i ser tan essencial i necessària aquesta relació, el fet és que no és gens fàcil.

Tal com diu Antoni Bentué, podem parlar de «l'ambigüitat de les relacions humanes»; i també podem afegir: de la seva fragilitat. A través d'aquesta ambigüitat i fragilitat podem veure sovint la radicalització en el pas de l'amor a l'odi, fet que demostra la intensitat d'aquesta relació personal.

La relació de veritat s'ha d'anar construint i demana tot un procés d'acostament, d'obertura i acollida, d'encontres i de desavinences. «Ser relació» exigeix, d'una banda, anar creixent des d'una interrelació entre dues persones vers la creació d'una xarxa de relacions; d'altra banda, en les obligades relacions funcionals amb el botiguer, el veí o el professional, procurar no quedar-nos en la relació pràctica o funcional

—necessàries—, sinó personalitzar-les tant com sigui possible.

Per expressar el fons d'aquest tipus de relació, trobo molt apropiada la que la defineix com el procés creatiu per arribar a «ser algú per a algú», i ser-ho recíprocament. Les persones ens necessitem els uns i els altres per ajudar-nos a créixer com a persones lliures, agrairdes i de comunió. O com diu Saint-Exupéry: «Jo, com tot-hom, necessito ser reconegut, amb tu em sento net i, per això, vinc cap a tu. Necessito estar allí on em sento net... T'estic agraït per haver-me admès tal com soc» (*Carta a un jueu*).

Per avançar en l'objectiu de ser relació, potser el primer pas que cal fer és tenir una mirada admirativa, neta, humil i profunda de l'altre; una mirada que és la base i la raó de la relació humana, de la seva grandesa i de la seva fragilitat. De la seva grandesa, perquè s'ofereix i s'acull en la llibertat i en la gratuïtat.

Oriol Xirinachs Benavent (*Coses noves i coses velles* (Mt 13,52), CPL Ed., Barcelona, 2023)

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Cristo nos abraza

En la proximidad del Día de las gentes del mar que se celebró el pasado 16 de julio, coincidiendo con la fiesta de la Virgen del Carmen, hoy quiero compartir con vosotros una conmovedora historia marinera de Anatole France, escritor francés y Premio Nobel de Literatura. Este relato puede ayudarnos a ser Buena Nueva para nuestros hermanos y a convertirnos en compañeros de camino de todos aquellos que encontremos a lo largo de nuestra vida. Se trata de *El Cristo del océano*.

Cuenta el autor de este relato que, en un pequeño pueblo de la costa francesa, un padre y un hijo salieron a pescar. Desgraciadamente, el barco se hundió y murieron ahogados. Unos meses después, unos niños vieron una figura de un Cristo sin cruz que flotaba en el mar con los brazos abiertos. La corriente acercó la figura al pueblo. Los habitantes la colocaron con todo respeto en la parroquia.

Un tiempo más tarde, un chico le dijo al párroco del pueblo que había encontrado una cruz de madera en la playa. Cuando este la observó vio que en realidad se trataba de dos tablas unidas por unos clavos. Eran los restos del barco que se había hundido. En una de las tablas estaban escritas las iniciales de los pescadores fallecidos. El sacerdote pensó que, a partir de entonces, esa sería la cruz sobre la que descansaría la imagen de Cristo que habían encontrado unos meses antes.

A propósito de este bello relato quisiera compartir con vosotros algunas reflexiones. Cristo se dirige a la gente de aquel pueblo con los brazos abiertos. Lo hace como en el pasaje del Evangelio en que tomó a un niño en brazos y dijo: «Dejad que los niños se acerquen a mí» (Mc 10,14). Hoy y siempre, Él también se acerca a nosotros, nos llama por nuestro nombre y nos acoge. Hagamos de nuestras comunidades hogares donde ha-

ya espacio para todos, donde todo el mundo se sienta como en casa y pueda recibir un abrazo fraterno.

La imagen de Cristo fue colocada sobre una sencilla cruz hecha con las maderas del barco donde murieron aquellos pobres pescadores. La Cruz de Cristo está hecha de los sufrimientos de todos los hombres, especialmente de las personas más vulnerables. Es el mayor signo de amor y solidaridad de Dios con todos los que sufren. Jesús, desde la cruz, abraza a toda la humanidad.

Queridos hermanos y hermanas, ojalá que esta historia nos ayude a cargar nuestra cruz de cada día con alegría y a convertirnos, tal como dice a menudo el papa Francisco, en «caricia de Dios» para todos nuestros hermanos.

Que María, estrella que guía a nuestra Iglesia, nos enseñe a estar al pie de la cruz de todos los crucificados de este mundo.